

“Va morir amb la naturalitat amb que havia viscut”

En ocasió del 30è aniversari de la defunció del fundador de l'Opus Dei, oferim un fragment del llibre “Memoria del Beato Josemaría Escrivá”, de mons. Xavier Echevarría, on el prelat de l'Opus Dei relata com sant Josepmaria “va basar tota la seva existència en l'oració”.

23/06/2005

En el seu traspàs no va succeir cap fet de tipus extraordinari: va morir amb la naturalitat amb què havia viscut. Durant els seus últims mesos a la terra, havia experimentat un ànsia creixent de veure Déu cara a cara, encara que com he assenyalat no desitjava la mort. En el matí del 26 de juny de 1975, es va comportar amb la serenitat i la pau pròpies de qui té l'ànima completament en Déu. Va llevar importància al contratemps que va sofrir a Castelgandolfo, i fins va bromejar sobre la seva poquedat: no faig més que molestar; ens va pregar diverses vegades que perdonéssim les molèsties que ocasionava.

No sé dir si va preveure que s'apropava la seva hora. Sí que puc assegurar que va reaccionar com en altres moments en els quals, evidentment, es trobava en perill immediat: amb el seu abandó en les mans de Déu, persuadit que —com el

Pare més Amorós i Omnipotent—
concedeix sempre el que més ens
convé.

Mai no s'insistirà prou que va
fonamentar el seu apostolat en una
contínua oració i en una perseverant
mortificació personal, i va
transmetre aquest criteri als seus
fills: en l'Opus Dei tot s'ha fet a força
d'oració.

El 1972 vàrem passar per Logronyo i
va visitar la cocatedral, coneguda
popularment com “la Redonda”; va
estar resant i evocant, amb veritable
alegria i agraïment, les estones que
hi va transcórrer en la seva joventut
davant del Senyor: quantes hores
m'he passat jo aquí! M'impressionà el
seu record tan viu d'aquella església,
al cap de cinquanta anys. Després de
resar piadosament davant el Sagrari,
vam recórrer a poc a poc les capelles:
s'advertia per la seva mirada, pels
seus gestos i per les seves paraules,

l'afecte amb què actualitzava els anys en els quals Déu es va endinsar en la seva ànima, duent-lo al camí del sacerdocí.

El 1956, havia enviat don Álvaro del Portillo a Espanya per a realitzar determinades gestions. Al cap d'uns dies, es va rebre a Roma una carta de don Álvaro: referia que els encàrrecs s'anaven resolent gràcies a les oracions dels qui l'ajudaven. El Fundador de l'Opus Dei va interrompre la lectura i, aixecant la vista, ens va comentar a don Severino Monzó i a mi: és bonic veure com escriu, perquè està persuadit —jo, fills meus, també n'estic i n'estaré sempre— que tot va sortint per les nostres oracions. No oblideu que l'oració és el mitjà que ha de precedir, acompanyar i seguir totes les nostres actuacions humanes: si no fem això, hem errat el camí.

El 1973, ens persuadia una vegada més: cal resar sempre! En l'Opus Dei, l'oració va sempre en primer terme. Abans de treballar, aixequem el cor a Déu, i no us importi si la gent s'adona que sou piadosos: que vegin que esteu preparats professionalment i que conteu en tot amb el Senyor. Insisteixo: hem de resar sempre, perquè, si no, seria la nostra una vida farisaica.

Se'm va quedar molt gravat el que em va advertir una nit, quan anàvem a fer l'examen de consciència: Javi, recorda-te'n tota la vida!: l'únic mitjà que hem tingut a l'Opus Dei, i que tindrem sempre, és l'oració. Resar!, resar sempre, perquè encara que sembli en algun moment que comptem amb tots els mitjans humans, no els tenim! Aquesta és l'única essència de l'Opus Dei: l'oració.

Xavier Echevarría, “*Memoria del Beato Josemaría Escrivá*”, pp. 189-191.

20 de juny de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/va-morir-
amb-la-naturalitat-amb-que-havia-
viscut/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/va-morir-amb-la-naturalitat-amb-que-havia-viscut/) (12/08/2025)